

7 januari 2014, Remco:

We hebben genoten in Cambodja, het was leuk en ontspannen. Zoals ook deze ochtend, met het ontbijt. We komen terug van een ontspannen ontbijtje, staat er al een busje voor het hotel. vraagt een man of wij naar Vietnam gaan, ja antwoorden wij, dan kunt u nu instappen! Normaal pakken wij altijd eerst in, gaan ontbijten, pakken de spullen en wachten tot de bus er is. Vandaag moet onze chauffeur wachten, geen half uur hoor. Wij zijn zo gedreven geworden in inpakken dat we na 5 minuten gepakt en gezakt klaar staan. Ons maak je niet gek, het was wel even haasten, maar we kunnen gaan. De bus rijdt rondjes door de stad en wij zijn al 3 keer langs ons hotel gereden, hij had beter even kunnen zeggen, ik pik jullie zo wel even op. Hij werkt een lijst af, van a tot z in hotel namen en niet georganiseerd op postcode. Deze bus brengt ons ook alleen naar een busstation over de grens. De grens overgang was een makkie, we geven onze paspoorten af, vullen een formulier in en lopen van loket naar loket. De stempels zijn gezet, wij kunnen verder. In de bus was het erg gezellig, we ontmoeten weer allerlei mensen van diversen nationaliteiten. Iedereen maakt leuke en minder leuke dingen mee, wij vertellen allemaal onze gebeurtenissen en we hebben een hoop lol. Maar aan deze lol komt een eind, wij moeten overstappen naar een andere bus. We werden midden in het centrum gedropt en de bus komt pas over een uur. Dat betekent even was cash pinnen want wij hebben alleen maar dollars en geen Vietnamese kiki's. Omdat er ook gegeten moet worden, gaan we gelijk aan het vietnamese eten beginnen. Wat eet je in Vietnam? Precies, noodle soep en geen Vietnamese loempia's, met een heerlijk pittig sambal sausje. De noodle soep, smaakte zoals iedere noodle soep in Azie smaakt, dat is dus naar noedels, lekker hoor.....

Na een uur stappen we over in een andere bus, wat een lokale bus blijkt te zijn. Wij hadden gevraagd om een grote bus en niet een lokale. Goed we zitten en zijn in de moed voor een ander land met nieuwe indrukken. We pikken hier en daar nog een aantal mensen op, net als een meisje met een dochter. Het meisje loopt moeilijk, ze lijkt een beetje invalide te zijn. Ze neemt plaats voor ons en naast een moeder en dochter, waarvan de dochter erg goed Engels spreekt, kunnen we wel zeggen na een 10 minuten met haar gesproken te hebben. Het meisje met haar kindje, begint een gesprek aan met haar buurvrouw. Wat blijkt, ze had een ongeluk gehad, na de geboorte van haar dochter. Na het ongeluk is haar man bij haar weggegaan en zij zit met een dochter en een schade aan haar lichaam van het ongeluk. Het zou 10.000 dollar gaan kosten om haar weer normaal aan het lopen te krijgen. Omdat haar man was verdwenen, was ze op zoek naar hem en ging naar zijn familie in Can Tho, dezelfde stad als waar wij naartoe gaan. Nu komt het mooiste, er zijn mensen die tien duizenden euro's spenderen om een kind naar Nederland te krijgen en wij krijgen er nu zo een aangeboden. Ze zegt letterlijk, willen jullie mijn dochter hebben? Toen was het even stil, niet omdat we het antwoord niet weten, maar zoiets word je niet iedere dag gevraagd. Na onze vorige reis, kwamen we al thuis met een verhaal dat we 4 kinderen hebben geadopteerd. Komen we dan nu thuis met een kind. Alleen al om het papierwerk en de bureaucratie ellende al, zou je spontaan nee zeggen. Wij

We hebben een kind.....

Geschreven door Remco & Ilja
dinsdag 14 januari 2014 01:05 -

denken niet aan het papierwerk of andere dingen en zeggen gewoon nee, zeker niet harteloos, maar hallo, je vraagt het wel aan ons..... Als we jahadden gezegd, hadden we nu een dochter van 10 maanden. Wat ben je voor een moeder om zomaar je spruit weg te geven, aan de 1e de beste wild vreemden mensen die je in de bus tegenkomt. Het kind, word af en toe demonstratief omhoog gehouden met haar gezicht naar ons toe en worden we papa en mama genoemd. Verder genieten we van een leuke busrit door het mooie Vietnam, met een verhaal dat we niet snel zullen vergeten. Tussen het krijgen van een kind door, zien we dat Vietnam een goed ontwikkeld land is met prachtige wegen. Het is er erg groen en de huizen zijn goed gebouwd, natuurlijk met de bamboe huisjes met de zinken daken. Ook de geuren vallen ons erg op, (niet zo raar met een open bus) visgeur, pisgeur, brand en etensluchten waaien door de neuzen. We steken veel bruggen over, er zijn dus veel rivieren. Als we door dorpjes heen rijden, vallen onze witten huiden direct op bij de mensen, er word gezwaaid door kinderen en volwassenen, de mensen zijn er erg vriendelijk. We komen in een grote drukke stad terecht en de mensen stappen langzaam uit, je kan ook hier zeggen, als je ergens wilt stoppen en uitstappen. Wij weten niet waar we zijn of naartoe moeten, dus wachten we gewoon totdat de buschauffeur zegt dat we er zijn en moeten uitstappen. De brommers halen ons links en rechts in grote getalen in en met grote snelheden, als we door de stad rijden. Vietnam staat bekend om zijn brommers, zoals Nederland bekend staat om de fietsen. Als we op plaats van bestemming zijn, mogen we eindelijk uitstappen, het was weer een lange rit. We nemen de taxi naar het hotel, de taxi chauffeur weet zowaar in een keer waar het is. We worden ontvangen door aardige niet (slecht) Engels sprekende mensen. Alleen een gids, die ons gelijk allerlei toertjes probeert te verkopen. Nu niet, geen zin in, misschien morgen. Het is al vrij laat en wij willen wat gaan eten, op advies van de jongen achter de balie, zijn we naar een echt Vietnamese restaurant gegaan. Weer bestellen we geen Vietnamese loempia, maar een Vietnamese pannenkoek.

Een gele plak pannenkoek gevuld met ingrediënten, ligt op een bord. Geen bestek, dat word een uitdaging. De bediening komt met het bestek, dat bestaat uit een schaalte groen voer. Zal ik even uitleggen hoe u dit moet eten, vraagt de bediening en ze begint gelijk met het scheuren van de pannenkoek. Ze scheurt een klein stukje pannenkoek en begint het schaalte groene voer aan te breken. Groten bladeren en kleine bladeren doet ze op elkaar en rolt de pannenkoek in de bladeren.

Ze maakt voor allebei een rol groen voer met een stukje pannenkoek en verlaat de zaal, om onze 1e Vietnamese pannenkoek te laten eten. Het smaakt.... apart, niet vies, niet lekker, het is te eten. Ook is het hoofdgerecht best te eten we nemen nog een drankje en moeten voor dit 5 euro betalen.

We hebben een kind.....

Geschreven door Remco & Ilja
dinsdag 14 januari 2014 01:05 -
